

איך רועה גבר על חאן-בטלן.

בוריאטריה

אולזוי, חאן-בטלן, צר-מוחין ורחב-ישבן, השתעמם ופיהק מרוב בטלה. כדי להשתעשע הוא קרא לנתינים שלו והכריז "מי שישקר כך, שלא אוכל להאמין בו, אמלא את קערת התה שלו בזהב!"

ראשון בא אליו האופה מלאסחאן: "אדוני, אצל סבא שלי ראיתי מקל ארוך. בלילה הוא מערבב בו כוכבים בשמיים, כמו שאני לש בצק בקערה שלי..."

"זה פלא?" קרא חאן הערמומי "לסבא שלי הייתה מקטרת עם קנה כל כך ארוך שהוא הדליק אותה בשמש במקום במדורה. לך לך!"

שני ניסה השר שירוואן של חאן וסיפר "הו, שליט גדול. כשלאבא שלי חסרו מים, הלך וחפר נחל בהרים והביא אותו אל היורטה שלו בנאד עור."

"הה-הה-הה!" צחק אולזוי "הרי אבא שלי הביא הנה על גבי אלף גמלים את האגם שנמצא ליד הארמון. לך לך!"

אחריו בא החייט שגדור:

"חאן-אבא, הלילה רעמה הסערה כה חזק שתפר

השמיים נפרם. מיד תפסתי מחט וחוט חזק ותפרתי
טלאי של עשרה ווירסט אורך, חמישה רוחב..."
חייך בטלן אולזוי. הסיפור של החייט מצא חן בעיניו
אך שמן-נוכל הזה מיד תירוץ.

"אמרת שתפרת את השמיים? אז תפרת לא טוב.
ראה, מהבוקר גשם יורד מהחור שנותר. לך מכאן
בבגדיך המטולאים. קודם תקן את המכנסיים שלך
ורק אחר כך תתחיל לעבוד על תפירת שמיים
הנצחיים!"

בסוף הגיע הרועה טארחאס. הוא בא לארמון
בעגלה שעליה היטלטלה חבית ריקה. השתומם
חאן-בטלן "מה זה, רועה טארחאס. למה הבאת לי
חבית, ועוד ריקה אחת?"

"באתי, אדון אדיר, לקבל את החוב."
"מי חייב לך?"

"אתה, גדול מכולם, אתה..."

"אני? לך? זו פעם הראשונה שאני שומע זאת."
"איך זה, אדון עצום, כבר שכחת? אתה חייב לי
חבית זהב."

חאן אולזוי התחיל לצעוק מרוב כעס "אתה משקר,

רועה! משקר, כלב נבזה!"

אך הרועה טארחאס לא נבהל "חאן אדיר! אז אינך
מאמין לדבריי?"
"בוודאי שלא!"

"אם כך, כפי שהבטחת בפני כל העם, מלא את
קערת התה שלי בזהב."

"לא, לא" חזר בו החאן "מאמין, מאמין. אתה צודק,
אמרת אמת..."

"אז אם אמרתי אמת, אדוני, תחזיר לי את החוב,
חבית זהב."

אולזוי צר-מוחין ורחב-ישבן התרגז נורא. הנה רועה
פשוט, מתוחכם, דחף אותו, כפי שאומרים, לקיר. אך
אין ברירה. העם עומד סביב, מסתכלים, שומעים את
השיחה, מחייכים.

הבטלן השמן נסוג. כבר מוטב לתת קערה מאשר
חבית זהב...

"טוב, רועה. ייקחו אתך שדים. אני מאמין לשקר
שלך. מאמין..."

ותוך צחוק רם של המסובבים, אולזוי-חאן מילא
לרועה את קערת התה שלו בזהב.